

Del moment

Les nacions modernes, els pobles nous, com en podríem dir, solen exportar fruits, gèneres manufacturats i maquinària; en canvi, els pobles de llarga història, les nacions velles, a més d'això, reporten el seu art, la seva cultura i els seus homes. Terres verges, unes; llocs a propòsit per als audaciosos per a crear grans empreses i fer-se una posició econòmica. Terres expremudes, les altres, on tot ja és explotat i distribuït; on els seus habitants viuen de records i els vaga de conrear la seva sensibilitat al través de la història.

Un d'aquests pobles, és Itàlia ¿Qui és que no ha somniat fer un viatge al país de l'art?

Per als pintors, és la pàtria de Leonardo de Vinci i de Miquel Angel; per als músics, la de Verdi; de Mazini i Garibaldi per als liberals... Terra de grans poetes com Carducci i Leopardi. I per als idealistes, de Malatesta. I fins en l'aspecte popular, en aquest caire típic que s'endinsa tant en el temperament del poble, tenim aquests rodamons, venedors ambulants dels *santo di guixi*. I en el ram culinari també és universal el seu nom, ja que la cuina italiana té adeptes a tot el món.

País bell; terra de flors, de llum i de color, que l'arqueòleg, l'artista i l'historiador es daleixen per a visitar-la i on nosaltres ens imaginàvem que tot era fet amb música, com aquestes òperes que veiem on es maten tot cantant, vestits amb robes riquíssimes...

Ara aquest poble ens ha fet posar tirvals. Jo crec que els homes no són dolents; però sí que embriagats de riquesa, de poder i d'egoisme, si temen que algú pot ésser obstacle als seus desitjos, llavors es transformen en éssers capaços de cometre les més grans atrocitats.

I aquest poble d'artistes, de poetes, de músics, d'homes de ciència, tan amarat de sol, embellit per la verdor dels tarongers i dels xiprers, on les eures cobreixen les runes de trenta segles de grandeses; aquest poble també, com aquells homes, s'ha embriagat i no precisament de tot això que el feien tan admirable per nosaltres.

LLEGIU "LA GRALLA"

Tota aquella preparació que en un principi tenia quelcom de tramòia, de pose teatral, s'ha arrelat a tot un poble, tant, que fàcilment es pot transformar en una cosa tràgica per tot el món...

La guerra ningú no la vol; però a la

guerra tothom hi va. Es un mal que se'l fan homes amb homes. La ciència res no pot fer-hi. Es un microbi que s'encomana. Res no l'atura: ni injeccions, ni vacunes.

Però a voltes les grans catàstrofes del món precipiten els esdeveniments i donen als pobles solucions polítiques o socials d'una forma inesperada.

CUCH

MIRADOR INDISCRET

Copiem de «Mirador»:

Preludi i mort de Wagner

En la festa organitzada per la ciutat de Granollers en honor del mestre Casals, el senyor Josep, secretari del Comitè de Cinema de la Generalitat de Catalunya, actuà de *speaker* davant el micròfon instal·lat per Ràdio Barcelona per a la retransmissió de la festa.

De la seva felicitat actuació, cal palesar el domini perfecte que el senyor Joseph té de la llengua castellana, anunciant:

—...el concierto de la orquesta que dirige el insigne maestro Pablo Casals en el salón Majestic... (la j la deia molt bé).

En anunciar les obres, vàrem sentir com deia:

—*Tristan e Isolda. Preludio y muerte de Wagner...*

Manolo, alcalde d'Elx

Dies enrera, una comissió de ciutadans granollerins, presidida per l'alcalde senyor Gaset, féu una visita a Elx.

El nostre escultor Manolo Hugué, vestit amb el seu darrer uniforme (de pescador, amb el mocador al coll amb la clàssica argolla i la boina habitual), comparegué a la festa en honor de Pau Casals.

Manolo, és clar, així que fou vist fou cridat per diverses personalitats que assistien a la festa i es barrejà amb les autoritats.

—Qui és aquest?— preguntava algun curiós poc informat.

I un granollerí contestà, amb un aplom que no deixava lloc a cap mena de dubte:

—Es l'alcalde d'Elx que torna la visita.

"LA SAL"

Representant i Dipositari
per Granollers i comarca

JOAN SIMON

Doctor Robert, 21 GRANOLLERS

Gràfics Garrell Granollers

J. Umbert, 30 i 32

DLIX

No cal pas que hom sigui molt bon observador perquè es doni compte que en pocs dies les coses han variat radicalment. I, en referir-nos a les coses, ho fem naturalment a aquelles coses indiferents a les cosasses que elabora la intel·ligència o la obstinació dels homes.

Així, per exemple, no ens referim al conflicte Duce-Negus, ni a les activitats de l'«Home flzet», ni a l'afer dels petrolis, ni tan sols a la política de restriccions, que, pel que es veu, restreny de debò. No, res d'això; encara que, com el lector compendrà, es necessita fer un gran sacrifici per a treure's aquesta mel de la boca, oi més quan la sola lectura dels diaris dóna feia per a omplir molíssimes quartilles, encara que so's sigui per a comentar d'una manera superficial les informacions periodístiques. Diem que les notícies que donen les agències, per molt internacionals i eficients que aquestes siguin, n'hi ha per sucra-hi pa. Ara mateix ens asseguren que les pluges a Abissínia pararan el dia 20 de setembre. De manera que el dia 21, «ja podrà començar la guerra».

Què hi diu a això el servei meteorològic que ens donen cada dia per ràdio? A l'estranger, pel que veiem, estan molt més avançats que aquí en assumptes del temps, puix mentre a casa no poden precisar el que farà demà i si ho precisen algunes vegades erren, a l'estranger poden permetre's assegurar que el dia 20 a Abissínia hi farà sol; exactament, justament el dia 20.

Mes, no per això culpem els observatoris meteorològics; potser en aquesta cessació de les pluges el dia 20, s'hi ha compromès el Duce!...

Però, no volíem pas dir res de tot el que venim dient, i el més graciós del cas és que temem acabar l'espai i no haurem parlat del que desijàvem. Però no: hem de dir ho. Les coses han variat en pocs dies d'una faisó alarman. El verd dels camps és un altre verd; els celatges són diferents; els crepuscles menys fulgurants i les tonalitats llunyanes més morades. La naturalesa ha trencat el geste i, riallera fins ara, s'ha tornat adolorida i pensativa. L'hivern s'apropa. Torna aquella gelor punyent de l'hivern, que trobarà els esperits abrusats com mai en un ideal de perfecció...

L'ALTRE